

Vestitorul

numelui lui Iehova

"Străjerule, cât mai este din noapte?"

Isaia 21.11

Revista bimensuală — Anul 2 — No. 2:
1 Noiembrie 1933

— EUCUREȘTI —

Conținutul:

<i>Judecătura și executarea ei</i>	323
<i>Sorul lui Iehova</i>	337
<i>Iov, servul lui Iehova</i>	333
<i>Tezle de mărturie pe luna Decembrie</i>	335

Voi
îmi
sunteți
martori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.

Isaia 43:12

© W.T.B. E.T.S.

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Revista este editată de două ori pe săptămână

Misiunea sa

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE

117, Adams Street - Brooklyn, N. Y., U. S. A.

Funcționarii:

J. E. RUTHERFORD, președinte W. E. VAN AMBURGH, secretar

PRINTED IN ROMANIA BY SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE BUCUREȘTI

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va fi pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13* (Versiune engleză).

Toți aceia cari studiază serios Biblia și cari, din cauza bătrâneții, infirmității sau din cauza situațiunii grele nu pot plăti abonamentul acestei reviste, vor primi revista gratuit dacă o vor cere dela Societate arătând motivele lor. Cererea trebuie reinnoită în fiecare an.

Sfânta Scriptură învață clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al pământului și Dăătorul de viață al creaturilor sale. Că Logosul a fost începutul creațiunii sale și agentul activ al său la crearea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe pământ, și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voiața legea lui Dumnezeu și astfel a căzut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii s'au născut ca păcătoși și n'au niciun drept la viață.

CĂ ISUS s'a făcut trup (a devenit om) pentru a putea deveni Băscumpărătorul omului; că a suferit moartea pentru a procura prețul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură divină din morți, s'a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele cărui îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizațiunii lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremația lui Iehova și să proclame hotărârile (sau scopurile) sale așa cum sunt exprimate în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împărăției tuturor acelor care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer și a început să stabilească împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

CĂ REMEDIUL și biucuvântările de cari vor profita popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăția lui Iehova pe care Cristos a început deja să o stabilească. Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizațiunii lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor fi restaurați (regenerați) și vor trăi vecinic pe pământ.

ACEASTA REVISTA este editată pentru a ajuta oamenii să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotărârile sale, așa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice cari sunt folositoare cu deosebire martorilor lui Iehova. Ea călăuzește pe toți cititorii săi în studiul sistematic al Bibliei și trimite instructori pentru a ajuta pe toate persoanele sau pe toate grupele de persoane cari se ocupă serios cu studiul Bibliei. Ea publică între altele articole potrivite pentru instruirea publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate partidele, de toate sectele, de toate instituțiunile în general. Ea este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în serviciul împărăției sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, dimpotrivă; cititorul este invitat să supună conținutul ei la un examen serios la lumina Sfintei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă și coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

România:	Lei	150.—
Cecko-Slovachia:	Coroane	24.—
Franța:	Franci francezi	20.—
Belgia:	Franci belgieni	24.50
Statele-Unite:	Dol.	1.—
Canada:	Dol.	1.50

Adrese pentru comandă:

România:	Str. Crișiana 33, București 2
Cecko-Slovachia:	Tylova ul. 16, Praha-Smichov
Iugo-Slavia:	Visegradska ul. 15, Belgrad
Franța:	129, Faubourg Poissonnière, Paris IX
Belgia:	66, rue de l'Intendant, Bruxelles
Statele-Unite:	117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Canada:	40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario
Australia:	7 Beresford Road, Strathfield, N. S. W.

Vă rugăm să vă adresați totdeauna la Societate.

(Această revistă apare în mai multe limbi).

Programul de radio al Societății de Biblii și Tractate

RADIO-BEZIERS	Lungime de undă 220,1 m.
Joi	20.00—20.15
BORDEAUX, Radio-Sud-Ouest	Lungime de undă 237 m.
Luni	19.45—20.00
RADIO-NORMANDIE-Fécamp	Lungime de undă 223 m.
Marți (în franțuzește)	20.00—20.15
Duminecă (în englezește)	16.00—16.15
RADIO L. L. PARIS 0,8 kw.	Lungime de undă 370 m.
Vineri	19.45—20.00
RADIO TOULOUSE, 8 kw.	Lungime de undă 385,1 m.
Miercuri	19.00—19.15
RADIO-VITUS, Paris	Lungime de undă 312,8 m.
Joi	20.00—20.30
Duminecă	11.30—12.00
RADIO-TALLINN (Réval)	Lungime de undă 296,1 m.
Duminecă	16.30—17.30

JUDECATĂ ȘI EXECUTAREA EI

„Imi voi rosti judecățile împotriva lor, din pricina întregii lor răutăți, pentru că m'au părăsit și au adus lămdie altor dumnezei și s'au închinat înaintea lucrării mâinilor lor.” — Ieremia 1:16.

IEHOVA a favorizat pe Izraeliți mai mult decât pe oricare alt popor din timpul acela. El a făcut un legământ cu dâșii și a ținut cu credincioșie partea sa din legământ. Dacă Izrael ar fi ținut partea lui din legământ, atunci ar fi fost foarte binecuvântat. Dar din pricina necredincioșiei, Iehova a lăsat să se scrie judecata Lui asupra lui Izrael, și El a trimis pe profetul său ca să vestească judecata sa, și la timpul stabilit a lăsat să se execute pedepse asupra acestei națiuni. Izraeliții ca popor au preumbrat „Creștinătatea”;¹ și ceace s'a întâmplat cu Izrael, se va întâmpla și cu „Creștinătatea”, numai că în măsură mult mai mare. Națiunile cari constituie „Creștinătatea” au fost în mai mare măsură favorizate ca oricare alte națiuni de pe pământ, deoarece au avut acces la Cuvântul lui Dumnezeu și au primit învățătură despre Împărăția sa; pe mai departe deoarece ei s'au numit cu numele lui Christos și au primit Cuvântul lui Dumnezeu, și au intrat într'un legământ tacit de a face voia lui Dumnezeu. Din pricina nelegiuirii „Creștinătății”, Dumnezeu nu numai că a lăsat să se scrie judecata Sa, dar acuma o și dă în știre.

² Iehova a lăsat să se insenuneze judecățile sale cu mult înainte de executarea lor, și acuma descopere unșilor Săi înțelesul lor și-i trimite, ca să dea în știre judecățile sale de pedeapsă. Martorii lui Iehova sunt foarte aspru criticați din pricina vorbirii lor clare cu ocazia vestirei răzburării lui Iehova contra organizațiunii lui Satan. Preoțimea și asociații lor, împreună cu „servul rău”³ spun că acești martori trebuie să fie împiedecați, ca „să condamne alte religii”. Ei nu știu, că rămășița nu și-așumează nici o „religie”, cum se înțelege în general aceasta expresiune, ci reprezintă pe Dumnezeu. Cei ce afirmă că ar fi în adevărul prezent, cari însă combat lucrul de mărturie săvârșit pe pământ, spun că o astfel de critică asupra organizațiunii lui Satan este inutilă și greșită. Credincioșii însă nicidecum nu se vor lăsa conturbați de astfel de critici adversare, și nu vor pierde dinaintea ochilor, ca Iehova a pus în datoria martorilor săi, ca să proclame răzburarea sa, să le arate pe acelea dușmanului și să avertizeze pe aceia, cari doresc să cunoască și să învețe dreptatea.

³ Profetul Zaharia în capitolul al cincilea a însemnat o vedenie despre un sul zburător. „Am ridicat din nou ochii, și m'am uitat, și iată că era un sul de carte care zbura. El m'a întrebat: Ce vezi? Eu am răspuns: Văd un sul de carte zburând; are o lungime de douăzeci de coți, și o lă-

time de zece coți.” (Zah. 5:1,2) Un sul este un raport scris. (Ezra 6:2) Ce a văzut Zaharia a fost o însemnare a judecății de pedeapsă a lui Iehova asupra dușmanului. (Zah. 5:3) O parte a documentului se îndreaptă contra tâlharilor, cealaltă parte contra mincinoșilor. El nu este păstrat în vre'o boltă mucegăioasă, ci zboară asemenea unui avion repede spre locul său de destinație. „Cuni zboară rândunica, așa nu nimereste blestemul neintemeiat.” (Prov. 26:2) În cazul de față însă este un motiv bun și întemeiat: pentru aceea ajunge și blestemul repede. Este o solie scrisă în Cuvântul lui Dumnezeu, numită și „sulul cărții”. (Psalm 40:7) Pentru a ajuta lui Zaharia, în prezent rămășiței, ca să priceapă înțelesul vedeniei, Iehova îi dă „ochi să vadă”, adică pricepere. (Prov. 20:12) Măsurile „sulului” sunt arătate ca douăzeci coți lungime și zece coți lățime, ceace pentru un document este o mărime însemnată. El a fost desfăcut și intins pe plan; dealtmătreli nu putea fi măsurat în cele două direcții. Măsurile corespund suprafeței „sfintei” din cortul întrunirii din pustiu și dau de înțeles, că mesajul sulului se referă îndeosebi la toți aceia, cari afirmă că sunt reprezentanții lui Dumnezeu în țările „Creștinătății”.

B l e s t e m

¹ Un blestem este a anunțare solemnă și irevocabilă a soartei acelor, cari intențional calcă legea lui Dumnezeu. „Sulul zburător” scris pe amândouă părțile este un mesaj al răzburării lui Dumnezeu față de călcătorii legământului. „Și el mi-a zis: Acesta este blestemul care este peste toată țara; căci dupăcum este scris pe o față a lui, orice hoț va fi nimicit de aici, și oricine jură strâmb va fi nimicit cu desăvârșire de aici, dupăcum este scris pe cealaltă față a lui.” (Zah. 5:3) Blestemul nu putea să privească pământul întreg mai curând decât timpul când Domnul Isus a venit la Templu, ca să țină judecată. Faptele dovedesc că blestemul a început să se rostască în anul 1922, când „un glas tare din Templu” a zis către cei șapte îngeri: „Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!” (Apoc. 16:1) Elementul religios al „Creștinătății” și-a atribuit că ei ar fi într'un legământ cu Iehova Dumnezeu, deoarece au primit numele Christos, și pretind că se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Această este a se aplica îndeosebi la preoțime, cari au furat Cuvântul lui Dumnezeu, și

au ascuns cheia cunoștinței. (Luca 11:52) „Deaceia iată, zice Domnul, am necaz pe proorocii (predicatorii falși) cari fură unul dela altul cuvintele mele.” (Ieremia 23:30) Preoțimea și tovarășii lor în „Crestinătate”, pentru că „ei călcau legile (lui Dumnezeu), nu țineau poruncile, și rupeau legământul cel vecinic! Deaceia mână blestemul țara, și sufăr locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; deaceia sunt prăpădiți locuitorii țării, și nu mai rămâne decât un mic număr din ei.” (Isaia 21:5,6; Malachi 4:5,6) Preoții pe mulți oameni i-au abătut dela Dumnezeu, chiar așa ca Absalom, care la mulți le-a răpit inima; și aceasta au făcut-o ca să servească Diavolului. (2. Samuel 15:6) Blestemul a fost rostit și asupra clasei „servului rău”, a „omului fărădelegii”, a „fiului pierzării”. Aceștia în mod precugetat au furat dela organizațiunea lui Dumnezeu pe cei slăbuți, și i-au atras în societatea Diavolului. „Dacă se va găsi cineva, care să fi furat pe vreunul din frații lui, pe vreunul din copiii lui Izrael, și să-l fi făcut rob sau să-l fi vândut, hoțul acela să fie pedepsit cu moartea.” (5. Moise 24:7) Această profetie se referă îndeosebi la aceia, cari au urmat chemarea pentru Impărăție și aceasta se arată îndeosebi prin faptul, că legământul pentru Impărăție a fost preumbrit prin legământul încheiat cu Izrael pe șesurile Moabului. „In încomia lor vor căuta ca prin cuvântări înșelătoare, să aibă un câștig dela voi.” (2. Petru 2:3) Clasa servului rău s'a făcut părtașă a preoțimei întru combaterea mesajului Impărăției. (Psalm 50 vers. 18; Proverbe 29:24) Blestemul rostit asupra acestor lălhari, este nimicirea.

⁵ Christos Isus rostește acest blestem, cu ocazia ținerii judecății în Templu. (Mal. 3:5) Cei ce au intrat în legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, și după aceea în mod intenționat se fac călcători ai legământului, sunt unii, cari jură strâmb. (Psalm 24:4; 3. Moise 19:12) Cei ce și calcă jurământul au fost avertizați de Domnul. (Ecles. 8:2) Este neleguire a practica o religie, care nesocotește pe Iehova Dumnezeu; dacă însă oamenii afirmă că se închină înaintea lui Iehova și că umblă pe urma pașilor lui Isus, și apoi folosesc aceasta ca pretext pentru fătăria lor, atunci aceasta este o neleguire urâtă. Religioniunea arătată în mod fals ca „cristinism” a fost făcută de a șaptea stăpânire mondială de religia ei, și timp de mai multe secole preoții „cristinismului organizat” s'au prezentat fals ca învățătorii Cuvântului lui Dumnezeu, au mințit pe cei slabi și pe alții, textele Sfintei Scripturii le-au folosit ca pe o manta pentru fărădelegea lor, și astfel au abătut pe oameni dela Dumnezeu. Ei știu foarte bine, că au jurat strâmb. Totasemenea aceia, cari au intrat într'un legământ să facă voia lui Dumnezeu, și au urmat chemării pentru Impărăție, dar acum se opun cu dușmănie vestirei mesajului împărăției, sunt înaintea lui Iehova ca călcători de jurământ. Blestemul va pedepsi casele acestor nelegiuiri, atât de sigur, precum în-

gerul Domnului a cercetat fiecare casă din Egipt. -- 2. Moise 12:23, 29.

⁶ „El trimis (blestemul) zice Domnul oștirilor ca să intre în casa hoțului, și în casa celui ce jura strâmb în Numele meu, ca să rămână în casa aceea, și s'o mistue împreună cu lemnele și pietrele ei.” (Zah. 5:4) Blestemul va da de urma criminalilor, chiar oriunde ar fi; chiar dacă spun: Cine ne vede? Iehova nu-i lasă să găsească nici o cale de scăpare. Mesajul blestemului îi ajunge prin radio, telefon și tipar; mesajul pătrunde în ascunzătoare și spală „locul de adăpost a minciunilor”. Imprejurarea că profetul spune că „blestemul va rămânea în casele lor”, arată, că ei sunt răi incorijibili, și sunt consacrați nimicirii. -- Ieremia 23:29.

⁷ Cei ce se opun adevărului, nu vor crede ceace stă aici scris. Numai cel ce își ridică ochii spre cer, în credință petrece la Dumnezeu și urmează cu supunerea pe Christos Isus, numai acelaia i s'a dat vedenia aceasta și înțelesul ei. Ingerul care vorbea cu mine, a înaintat și mi-a zis: Ridică ochii și privește ce iese de acolo.” (Zah. 5:5) Ingerul Domnului descopere acum rămășiți locul definitiv al neleguirii. Satan și-a început organizațiunea sa religioasă fățarnică și neleguită în șesurile țării Sinear, care organizațiune este ilustrată printr'o femeie, anume prin soția lui Satan, numită „Babilon”. Această organizațiune diavolească fățarnică în toate vremurile a furat Cuvântul lui Dumnezeu și l-a folosit spre rău, și pe oameni i-a furat dela serviciul lui Dumnezeu, și a adus la iveală o mulțime de creaturi, cari au jurat strâmb înaintea lui Dumnezeu. Acești înșelători religioși sunt defăimătorii N numelui lui Iehova, și trebuie să fie transportați la locul lor de rămânere vecinică.

⁸ Profetul întreabă ingerul: „Ce este aceasta? Și el a zis: Iese efa. Și a adăugat: Aceasta este neleguirea lor în toată țara.” (Zah. 5:6) Profetia arată, cum apare cauza în ochii lui Iehova, care aduce sentința și măsură pedeapsa. Efa este o măsură mare și simbolizează o mare unitate de măsură a unei chestiuni. O măsură dată de înțeles judecată: prin urmare profetia aceasta înseamnă, că Iehova a măsurat și a judecat, să că acelora, asupra cărora s'a rostit judecata, li s'a măsurat o măsură mare.

⁹ Efa era acoperită cu un disc de metal asemenea plumbului, și în mijlocul efei ședea o femeie. (Zah. 5:7) Acoperișul era din un metal nenobil, care însă părea la privire ca argintul, și prin urmare a preumbrit fătaria care se practică cu atâtă reușită de agenții religioși ai Diavolului, și această mantie de pretext infamă și josnică va fi nimicită. (Ieremia 6:29; Ezechiel 22:18) Iehova ia jos acest disc sau acoperiș și descopere ce se găsește în efa, și iată că se vede în ea o femeie. Femeia aceasta este fără îndoială femeia Diavolului, adică organizațiunea lui fățarnică, care se numește „Babilon”. Organizațiunea aceasta a născut pe lălhari, mincinoși și pe toți ceilalți criminali. (Apoc. 17:3,5) Organizațiunea lui Satan este stri-

cată în fir în păr. Despre femeia care ședea în Efă vorbi îngerul: „Aceasta este nelegiuirea! Și i-a dat Iehova în efă, și a aruncat bucata de plumb peste gura efiei.” (Zah. 5:8) „Nelegiuirea” amintită în textul citat, se referă îndeosebi la elasa, pe care Domnul o căută între poporul său de legământ. (Matei 13:11) Aceasta poate să se refere la „Omul fărădelegii”, „fiul pierzării” și la preoșimea întreagă, care susține că servește pe Dumnezeu, în realitate însă servește pe Diavolul. Acoperișul s'a ridicat și femeia aceasta neștinută a fost descoperită; după aceasta din nou fost aruncată în efă, și discul sau acoperișul a fost pus iarăș pe efă. Așa o închide Domnul, pentruca să fie transportată acolo, unde aparține. Ea nu are loc în „pământul sfânt, în starea poporului lui Dumnezeu, ei va fi transportată acolo unde aparține, despre ce îngerul Domnului dă mai târziu lămurire profetului Zaharia.

¹⁰ Acuma se evidențiază felul și modul cum scoate și expediază Domnul pe societatea aceasta fășarnică, care este intruchiparea adevărată a nelegiurii. „Am ridicat ochii și m'am uitat, și iată că s'au arătat două femei. În aripile lor sufla vântul: ele aveau aripi, ca aripile cocostăreului. Au ridicat efa între pământ și cer.” (Zah. 5:9) Aceste amândouă femei sunt fără îndoială servii Domnului Dumnezeu și servii marelui Judecător în Templu. Ca femei sunt ele supuse „bărbatului Isus Christos”. (1. Corinteni 11:3) Astfel ele ilustrează nimerit îngerii, de care se folosește Domnul, pentru a scoate afară pe cei nelegiuiți din Templu și de a-i ține la depărtare de la Templu. „Fiul omului va trimite pe îngerii săi (preumbriți aici prin cele două femei), și ele vor smulge din Impărăția Lui toate lucrurile cari sunt pricină de păcătuire, și pe ceice săvârșesc fărădelegea (aceia cari erau cândva aspiranții Impărăției), și-i vor arunca în cuptorul aprins, acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” (Matei 13:41, 42) Profetul declară „In aripile lor sufla vântul”: și aceasta înseamnă ca puterea lui Dumnezeu era cu ele pentru efectuarea urgentă a sentinței de pedeapsă. Aripile arată, că ele sunt creaturi, cari zboară cu iuteală înaintea judecării. Imprejurarea că „ele aveau aripi ca ale cocostăreului”, arată, că ele au știut timpul judecării și au știut că a sosit timpul judecării. „Chiar și cocostăreul își cunoaște vremea pe ceruri... dar poporul meu nu cunoaște legea Domnului”. (Ieremia 8:7) Aripile cocostăreului sunt late și în stare să suporte sarcini însemnate. Cocostăreii zboară la înălțimi mari, și profeția spune: „Au ridicat efa între pământ și cer”, și pe femeia bătrână, intruchiparea nelegiurii, repede au transportat-o la locuința ei vecinică.

¹¹ Unde aparține „nelegiuirea” ilustrată prin locuirea efiei? Această întrebare a pus-o Zaharia, cum se raportează în versul al zecelea, la care îngerul Domnului răspunde: „Să duc, să-i zidească o casă în țara Șinear, ca să fie așezată acolo și să rămână pe locul ei.” (Zah. 5:11) Țara Șinear era țara, unde Satan și-a pus temelii organiza-

țiunii sale, pentruca prin ea, să abată pe oameni de la Iehova prin mijloacele minciunii și a tâlhăriei; pentru aceea reprezintă țara aceea începutul nelegiurii. „Și pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Șinear; și au descălecat acolo. Și au zis unul către altul: Hai-dem! Să facem cărămizi, și să le ardem bine în foc. Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smola le-a ținut loc de var. Și au mai zis: Hai-dem, să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului.” (1. Moise 11:2—4) Poporul de legământ a lui Dumnezeu a fost prins și târit spre țara Șinear. (Daniel 1:1, 2) Dar la timpul său hotărât Iehova a readus iarăș pe rămășița poporului său; precum atunci, așa este și în prezent, când a restatornicit pe rămășița sa credincioasă a scos-o din organizațiunea lui Satan și a adus-o în organizațiunea sa. „In acelaș timp, Domnul își va înlina mână a doua oară, ca să răscumpere rămășița poporului său.” (Isaia 11:11) Solii grabnici ai lui Iehova, zburând asemenea cocostăreilor, duc înapoi elasa nelegiuită sau fărădelege la locul stabilit pentru societatea aceasta, și acest loc pregătit pentru dânșii, a fost ilustrat simbolic prin țara Șinear. Casa amintită aici, unde se transportează femeia „nelegiurie”, ilustrează o stare de moarte vecinică. „Mormântul e casa mea.” (Iov 17:13) „Toți împărații neamurilor, da, toți se odihnesc cu cinste fiecare în mormântul (locuința lui.” (Isaia 14:18) O casă caracterizează un loc de odihnă durabilă, și iecană aceasta arată, că nelegiuirea este consacrată nimicirii vecinice. Blestemul lui Iehova asupra organizațiunii nelegiuite a lui Satan, este o justificare a Numelui său sfânt, și arată care va fi rezultatul războiului celui mare. Nelegiuirea va fi stărpită pentru totdeauna. — Psalm 145:20.

¹² Iehova oștirilor este Dumnezeul Atotputernic al războiului. El are un timp hotărât pentru război, și un timp hotărât pentru pace, și în urma războiului va introduce o pace vecinică între creaturile sale. Când a trimis pe Isus Christos, ca să domnească în mijlocul dușmanilor săi, nemijlocit după aceasta a urmat un război în cer, și Christos Isus era învingătorul. Câmpul de bătaie a fost apoi mutat pe pământ, și de atunci se pregătesc forțele războitoare pentru lupta cea mare finală. În vedenia întâia a profetului a apărut o ceată de călăreți cu comandantul lor, care este Christos Isus, și primul său lucru consta într-o examinare sau inspecție a lucrurilor de pe pământ, înainte ce au deschis operațiuni de război. Căii ilustrează pregătiri de război și aceea avangardă de călăreți, cari au inspectat țara, arată, că forțele de luptă a Domnului se pregătesc pentru războiul cel mare de pe pământ.

¹³ In cursul zidirii Templului, profetul Zaharia a primit din nou o vedenie despre organizațiunea de război a lui Iehova. Aceasta înseamnă că în timp ce Christos Isus adună la sine în Templu pe urmașii adevărați ai Lui, li se dă acestor

credincioși o vedenie despre organizațiunea de război a lui Iehova. Profetul ridică din nou ochii, și raportează ce a văzut: „Am ridicat din nou ochii și m'am uitat, și iată că patru care ieșeau dintre doi munți; și munții erau munți de aramă.” (Zah. 6:1) „Cară” sunt simboluri ai organizațiunei războinice a lui Iehova. Cele „Patru cară” înseamnă că organizațiunea lui Iehova este pătrată, înarmată cu desăvârșire pentru a ataca dușmanul din toate părțile, de a-l birui și distruge definitiv. „Căci iată, Domnul vine într'un foc, și carăle Lui sunt ca un vârtej; își preface mânia într'un jăratec, și amenințările în flăcări de foc. Căci cu foc își aduce Domnul la îndeplinire judecățile, și cu sabia Lui pedepsește pe oricine; și cei ucisi de Domnul vor fi mulți la număr.” (Isaia 66:15,16) „Via uruind ca niște cară pe munți, și părâie ca o flăcără de foc, când mistue miriștea; par o puternică oștire, gata de luptă.” (Ioil 2:5; Hab. 3:8) Că aceste cară de război au ieșit dintre doi munți de aramă, reprezintă, că ele sunt extrem de tari, și „arama” arată, că este suprapământescă, adică supraomenească și este trimisă de Iehova, și nicidecum nu este o parte a organizațiunei pământene a lui Satan. Aceste cară preumbresc organizațiunile de luptă ale lui Iehova, de sub conducerea lui Christos Isus. Munții aceștia în foc, nu se vor preface în „niște munți arși”, cum trebuie să fie organizațiunea lui Satan. (Ieremia 51:25) Organizațiunea de luptă a lui Iehova în focul luptei va străluci în lucrea luminii ca picioarele lui Christos în vedenia lui Ioan: „Picioarele Lui erau ca arama aprinsă, și arsă într'un cuptor; și glasul Lui era ca vuetul unor ape mari.” (Apoc. 1:15) „Ingerului bisericii din Tiatira, scrie-i: Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului, și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă.” (Apoc. 2:18) Atât Daniil cât și Ezechil au avut o vedenie despre acest Puternic și spun, că „brațele și picioarele Lui arătau ca arama lucitoare.” (Daniel 10:6) „A cărei înfățișare era ca arama.” (Ezechil 40:3) Acești munți de „aramă” ilustrează organizațiunea universală a lui Iehova, precum și pe organizațiunea principală a ei, care după sfârșitul războiului din cer apare în deplină armătură de război. Din acest „munte” sau organizațiune universală s'a rupt „piatra”, „fără ajutorul unei mâni de om”; și această piatră sau organizațiune principală, Regele uns a crescut și „a devenit un munte mare, și a umplut pământul întreg” și așadar este cea mai principală sau mai importantă parte a organizațiunei lui Iehova.

¹⁴ Carăle de război înhămate cu caii cum se vede, apar împreună și se apropie din toate părțile. Dacă avem în vedere că iudeii au cilit dela dreapta spre stânga, această icoană ar da de înțeles, că telegarul și carul priyit primadată, au apărut în dreapta la extrem. „La carul dintâi erau niște cai roși, la al doilea car cai negri, la al treilea car cai albi, și la al patrulea car cai bălțați și roși.” (Zah. 6:2,3) Aceste telegi trase de cai dau de înțeles pregătiri pentru războiul cel

mare, și mars pentru instalarea pozițiunilor de luptă. Caii dela dreapta extremă, se numesc după litera ebraică „roși” și în versul al șaptelea arătați ca „tari”. Carul al doilea este tras de „cai negrii”, al treilea car, la stânga dela mijloc de „cai albi” și al patrulea, de „cai bălțați și bri.” Cei din urmă stau la stânga în extrem și trag spre sud, și astfel se deosebesc de caii roși dela dreapta.

¹⁵ Profetul a întrebat pe inger despre înțelesul carelor și a cailor, și a primit următoarea lămurire: „Ingerul mi-a răspuns: Aceștia sunt cei patru vânturi ale cerurilor, cari ies din locuri în care stăteau înaintea Domnului întregului pământ.” (Zah. 6:4,5) Aceștia închipue pe organizațiunea lui Iehova, „care din vânturi își face solii.” (Psalm 104:4) Aceasta este o organizațiune desăvârșită, deoarece este simbolizată prin numărul patru; și afară de aceasta este o organizațiune cerească, și cuprinde pe rămășița de pe pământ, pe care Dumnezeu „a pus-o să șadă împreună în locurile cerești, în Christos Isus.” (Efeseni 1:3; 2:6) Rămășița credincioasă de pe pământ, a fost salvată de puterea întunecului, și așezată în Impărăția Fiului iubit al lui Iehova. (Coloseni 1:13) Dela 1918 încoace Domnul a ales și a adunat prin ingerii săi pe rămășița „din spre cele patru vânturi”. (Matei 24:31; Zah. 2:6) Aceste „patru vânturi” se bucură de bucurie a lui Iehova și cu bucurie îl servesc în ziua aceasta. (Psalm 140:3) Ei pleacă după ce odată s'au prezentat înaintea Domnului, ascutirea celor șapte bărbați, cari sunt descriși în capitolul nouălea a profeției lui Ezechil.

¹⁶ Babilon se întindea la nord de Palestina, și pentru aceasta s'a chemat „țara de nord”. (Zah. 2:6,7; Ier. 10:22) Zaharia a început să profetească numai la optsprezece ani după prăbușirea Babilonului. Această profeție trebuie deci să se refere la organizațiunea lui Satan, care poartă numele Babilon, și privește îndcoasebi pe „Gog din pământul Magog”, despre cine a profetit Ezechil. (Ezechil 38:2,15; 39:2) Zaharia vede cum „cail negrii” înhămați înaintea carului al doilea, cum o iau spre nord. (Zaharia 6:6) Această secție a armatei Domnului se instalează cu poziția în atac contra întăriturilor organizațiunei lui Satan, cari stau sub poruncile lui Gog, a comandantului lui Satan, și se apropie de luptă. „Și cei albi (inhămați la al treilea car), au mers după ei.” (Zaharia 6:6) Aceste amândouă care trase de cai, cari atacă țara din nord, corespund cu faptele, că două armate sub comanda alor doi împărați împreună au atacat și au dărâmat orașul anume Babilon. „Impărăția ta va fi împărțită, și dată Mezilor și Persilor.” (Daniel 5:28) Armata lui Gog constă din două părți, din una văzută și alta nevăzută; ambele au conspirat contra poporului uns al lui Dumnezeu, și ambele părți trebuie să fie atacate de oastea Domnului și distruse. Ambele cară, anume al doilea și al treilea, cari pornesc aici contra dușmanului, reprezintă pe cei sfințiți ai lui Iehova, pe cari îi folosește, pentru-

ca să sfășie „pământul”. (Zefania 3:8) „Am dat poruncă sfintei mele oștiri — zice Domnul, am chemat pe vitejii mei la judecata mâinii mele, pe cei ce se bucură de mărima mea. — Iehova oștirilor își cercetează oastea care va da lupta. Ei vin dintr-o țară depărtată (din cer) dela marginea cerurilor (cari nicicând nu au făcut parte din lumea aceasta). Domnul (comandantul oastei sale) și uneltele mâinii Lui vor nimici tot pământul (Babilonul, țara nordului sau întărirea organizațiunii lui Satan). — Și astfel Babilonul, podoaba împăraților, falnică mândrie a Chaldeilor, va fi ca Sodoma și Gomora, pe cari le-a nimicit Dumnezeu.” — Isaia 13:3,5,19.

¹⁷ „Caii bălțați” își uruiesc carul de război în poziția de atac pe frontul de sud. „Cei bălțați s'au îndreptat spre țara de miazăzi”. (Zah. 6:6) Acești cai trag al patrulea car, și în versul al treilea sunt amintiți ca „cai bălțați tari”. Edom sau Idumeea (partea nordică se numea și Teman), Egiptul și Etiopia, toate zac înspre sud de pământul sfânt. Profeția cu toate acestea trebuie să se refere la prototipul acestora, deoarece aceste țări au fost deja dărimate înainte ce Zaharia a început să profetească. În profecie Edomul sau Idumeea ilustrează pe clasa „servului rău”, pe „omul fărădelegii” pe „fiul pierzării”; Egiptul reprezintă partea vizibilă a organizațiunii lui Satan, compusă din elementele comerciale, politice și religioase; și Etiopia reprezintă mâna tare, anume pe mercenarii militari și politici. Toți aceștia trebuie să cadă în Armagedon, și forțele de luptă ale lui Iehova se pregătesc acum în pozițiile lor de luptă pentru atac. (Ieremia 25:15,16) Profeția lui Ezechiel arată, că indeosebi și banda mercenarilor se asociază cu forțele de luptă ale lui Gog întru atacarea poporului de legământ al lui Iehova, și aceasta indică la un compromis al trupelor dușmane de luptă în nord și în sud împotriva unșilor Domnului. — Ezechiel 38:3-5.

¹⁸ Caii tari din versul al șaptelea reprezintă pe rămășița poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Sunt aceiași cai, cari în versul al doilea sunt indicați ca „cai roși”. „Caii” nu sunt „cai bălțați, țapeni” ai versului al treilea, cari trag carul al patrulea. „Caii roși” sau „țapeni” amintiți în versurile doi și șapte, sunt înhămați la carul cel dintâi, apar în dreapta la extrem și trebuie să fie cei dintâi cari sunt observați de poporul de legământ al lui Dumnezeu; și aceasta corespunde și faptelor. Ei preumbresc pe poporul de rămășiță a lui Dumnezeu de pe pământ, care este ilustrat de Ezechiel prin simbolul unui om îmbrăcat în în și cu călmară la coapse, care aruncă cărbuni aprinși asupra orașului. (Vezi Ezechiel 9 și 10) Caii cari trag la carul întâi dau de înțeles următoarele: Lucrul de mărturie, sau „facerea semnelor pe frunte” trebuie să se facă, înainte ce va avea loc lupta zilei celei mari a lui Dumnezeu. „Cei roși au ieșit și ei și au cerut să meargă să cuture pământul. Ingerul le-a zis: Duceți-vă de cuture pământul! Ei au cuture pământul.” (Zah. 6:7) Imprejurarea că aceștia „cer ca să meargă”, do-

vedește că ei sunt plini de înflăcărare în ziua puterii Împăratului; sunt gata să asculte de porunca, de a cutura pământul și de a predica Evanghelia Împărăției. (Matei 24:14; Psalm 110:3) Ingerul Domnului a vorbit către rămășița aceasta: „Duceți-vă și cutureți pământul!” Aceasta înseamnă că ei trebuie să se ocupe sânguinos cu lucrul mărturiei. Aceasta a fost signalul pentru ei, ca să pornească. [Să observăm acum, cum conduce Domnul mișcările poporului său prin ingerii săi și anume fără ca să cunoască lucrul acesta la aceeași vreme. În 8 Septembrie 1922 s'a întâmplat, cu ocazia unei adunări mari a poporului lui Iehova, când a ajuns la cunoștința, că Christos Isus a venit la Templu ca să țină judecată; și că încă mult lucru era de făcut pentru dânsii. Atunci a lăsat Domnul să se adreseze aceste cuvinte către mulțimea adunată: „Credeți voi, că Domnul este acum în Templul său și judecă națiunile de pe pământ?” Mulțimea mare a strigat cu glas tare: „Da!” Vorbitorul a continuat: „Credeți voi că Regele mării și-a început domnia?” „Da!” a răspuns mulțimea adunată. „Atunci înapoi pe câmp, voi Fii ai Dumnezeului Celui Prea Înalt!.. Proclamați solia în lung și lat. Lumea trebuie să știe, că Iehova este Dumnezeu, și că Isus Christos este Regele regilor și Domnul Domnilor. Aceasta este ziua tuturor zilelor. Iată, Împăratul domnește! Voi santeși vestitorii Lui publici, pentru a vesti pretutindeni mesajul său. Pentru aceasta vestiți, vestiți, vestiți pe Rege și Împărăția sa!” (T. de V. Decembrie 1922.) Urmand poruncile Domnului, rămășița a ieșit după aceasta, a cuture pământul și a vestit mesajul Împărăției, și continuă încă mereu. La întrebarea lor, că lucrul acesta cât timp va mai dura, Domnul le da în știre, că acest lucru trebuie să continue până la bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic. (Isaia 6:11) Oastea de război a Domnului înaintează, și ziua bătăliei se apropie tot mai mult.

¹⁹ Partea aceea a armatei care a plecat în țara nordului împotriva dușmanului, îndeplinește partea principală a lucrului. „El m'a chemat și mi-a zis: iată că cei ce se îndreaptă spre țara de miază-noapte fac să se mai potolească mânia mea în țara de la miază-noapte.” (Zah. 6:8) Carăle de război trase de caii cei negri și albi înaintează împotriva lui Gog în țara lui Magog, și aceasta este bineplăcut lui Iehova. Aceasta arată, că aceasta este divizia armatei sale, care justifică Numele Lui.” „Fac să se mai potolească mânia mea în țara dela miază-noapte.” Ei potolesc mânia lui Iehova, deoarece ei execută răzbunarea Lui, asupra organizațiunii satanice. (Ezechiel 39:6) Ei vor săvârși lucrarea aceasta, după ce lucrul de mărturie a secției de pe pământ va fi terminat. Divizia tipificată prin „cai bălțați”, care pornește înspre țara de la miază-zi, adică contra părții pământești a organizațiunii lui Satan; își face partea în spre bună plăcere a lui Iehova, cu toate acestea însă divizia, care stărpește pe dușmanul nevăzut Gog, și pe toți cei din țara Magog, execută partea cea

mai esențială a sentinței de judecată. Divizia pământescă a armatei lui Satan este pur și simplu părtașul lui Gog în conspirație. (După căderea organizațiunii sale, va fi apoi legat și omorât Satan, bălaurul cel vechi. (Apoc. 20:1—3) Toate acestea trebuie să se întâmple înainte ce Numele lui Iehova poate să fie pedepșit și justificat. Organizațiunea lui Satan, capul, trunchiul și coada, trebuie să fie zdrobită, și numai după aceea va fi Iehova potolită. (Ezechiel 5:13; 16:42; 21:17; 24:13) Imprejurarea, că conducătorul armatei cu strigăt tare dă poruncă diviziei care înaintază contra lui Gog, arată că oastea înaintază spre linia de bătaie, și că zgomotul luptei a început. Toate acestea dovedesc, că martorii lui Iehova de pe pământ nu sunt aceia, cari pun capăt organizațiunii diavolului de pe pământ, ci că ei trebuie să-și săvârșească lucrarea de mărturie, înainte ce se deslănțue cu adevărat bătălia cea mare. Rămășița nu ar putea cauza nimicirea dușmanului, chiar nici atunci, dacă timp de un milion de ani ar vesti adevărul. Aceștia numai că se reprezintă și execută partea lor amăsurată vocii lui Dumnezeu, și după aceasta urmează lupta cea mare. La punctul acesta a profeției apare o nouă iconă.

Justificator

20 Membrii organizațiunii lui Iehova, cari își împlinesc partea întru justificarea Numei său, nimerit pot să fie indicați ca justificatori. Christos Isus este Capul și comandantul lor, și pentru aceasta este El marele justificator; lucrul executat de membrii pământesti a organizațiunii sale, este cu totul neînsemnat. Și totuși profetul lui Dumnezeu își îndreaptă aici atenția spre oastea Templului, atât la Cap, cât și la corp și aceasta se întâmplă fără îndoială pentru a întări și a încuraja pe rămășița de pe pământ. Zidarii Templului din Ierusalim erau în robie, și apoi au fost liberați. Cei ce în prezent au o parte la zidirea Templului adevărat, și sunt încă pe pământ, odinioară asemenea erau în robie, și acuma își aduc întreaga avuție mică a lor, ilustrată prin aur și argint, pentruca să fie folosiți în legătură cu lucrarea Templului. „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: Să primești daruri dela cei din robie: dela Heldai, Tobia și Iedaia, și să te duci tu însuși în ziua aceea în casa lui Iosia, fiul lui Șefania, unde s'au dus ei, când au venit din Babilon.” (Zah. 6:9, 10) Robii s'au întors și vin către Sion, adică spre organizațiunea lui Dumnezeu. Nimirile citate în profeția aceasta sunt însemnate. „Heldai” (acesta în versul patrusprezecelea se numește și „Helen” — tărăie) înseamnă „lumesec” „ce rămâne în picioare”; „cu viață lungă”. Numele Tobia înseamnă „bineplăcut lui Iehova”. Numele „Iedaia” înseamnă „cunoscut lui Iehova; Iehova poartă grije de el”. Înțelesul nimirilor citate mai sus arată, că ele împreună se referă la rămășiță. „Heldai”, rămășița deși în trecere se află în lume, dar totuși nu face parte din ea; dar în cursul Armagedonului va rămânea în

picioare și astfel are viață lungă. „Tobia” este bineplăcut lui Iehova, deoarece este devotal cu credințioasă; și „Iedaia” numai că înseamnă că Dumnezeu cunoaște rămășița, ci pelângă aceasta și aceea, că îi poartă de grije și o pășește. Cei trei oameni amintiți au venit din Babilon, și probabil că erau trimiși mandatarii ai iudeilor rămași în Babilon, ca să vadă, cum stă lucrarea Templului, care pe atunci s'a reluat iarăși. Lui Zaharia i s'a poruncit ca să meargă în casa lui Iosia, și acolo în prezența acestor trei bărbați să facă anumite lucruri, pe cari lucruri ei mai târziu le vor raporta fraților lor din Babilon. Evident că casa lui Iosia a fost folosită și aleasă în acest scop, deoarece Templul pe timpul acela nu era încă terminat. Casa aceea, era o casă a unui preot „în temeiul de Iehova” (ce dă de înțeles numele „Iosia”), și nimerit poate să reprezinte casa preoțescă a lui Iehova, pe rămășiță, membrii căreia locuiesc acuma la adăpostul Domnului, unde sunt ocrotiți și păziți de El. /

21 După ce aceasta deputație s'a adunat în casa lui Iosia, Zaharia a fost îndrumat, cum urmează: „Să iei dela ei argint și aur, și să faci din el o cunună, și s'o pui pe capul lui Iosua, fiul lui Ioșadac, marele preot.” (Zah. 6:11) Acest argint și aur fără îndoială că era strâns sau contribuit și adus de acești trei bărbați, deoarece se spune în versul al zecelea: „Să primești daruri dela cei din robie. Imprejurarea, că a venit aceea delegație compusă din trei bărbați, după ce rămășița primitivă era deja întoarsă din Babilon de mai mulți ani, și după ce lucrul Templului l-a reluat iarăși, face indicație la aceea, că cei trei bărbați au reprezentat pe aceiași, cari au fost ilustrați prin Estera și Rut. (Vezi versul 15) În armonie cu aceasta vin membrii clasei rămășiței cu plină credință, cari sunt împrăștiați pe întreg pământul, adică sunt în lume, dar nu fac parte din ea, se pun la dispoziția Domnului și aduc contribuția lor lucrului Regelui și a Impărăției lui Iehova; și aceasta s'a fost preumbrat prin întrebuițarea pe care a făcut-o Zaharia din argintul și aurul predat lui.

22 Zaharia a lăsat să se facă o cunună și a așezat-o pe capul lui Iosua, a preotului mare, prin ce s'a preumbrat cununa de pe capul lui Isus Christos. (Psalm 21:3) Punerea cununei s'a făcut prin Zaharia, și aceasta indică la aceea, că rămășița este aceea, care atrage atenția asupra faptului, că Christos este Regele încoronat, și că acesta a sosit. Rămășița face aceasta după sosirea Domnului la Templu, încosebi dela anul 1922, când a exclamat: „Domnul este în Templul său: vestește pe Regele și Impărăția sa”. Acuma se cunoaște că Isus a fost încoronat de Iehova ca împărat în anul 1914, și rămășița mărturisește faptul acesta, chiar așa dupăcum Heldai, Tobia și Iedaia, au pus mărturie înaintea celor rămași în Babilon după întoarcerea lor. Iehova poruncește acuma, ca „toți să cinstescă pe Fiu, cum cinstesc pe Tatăl”. (Ioan 5:23) Aceasta se ilustrează prin contribuția lor de aur și argint.

¹⁹ Profetului Zaharia i-a fost poruncit ca să vorbească către preotul mare, și anume în prezența și în spre folosul celor trei bărbați, cari erau prezenți ca martori și au reprezentat pe rămășița, care petrece acuma pe pământ: „Și să-i spui: Așa vorbește Domnul oștirilor: Iată, că un om, al cărui nume este Odrasla, va odrăsi în locul lui, și va zidi Templul Domnului.” (Zah. 6:12) Pe vremea, când Christos, piatra, a fost depusă în mic, a zis Pilat: „Iată omul!” (Ioan 19:5) Pe vremea, Christos Isus, Regele uns, piatra a fost depusă în mod definitiv, a zis Iehova: „Iată un om, numele căruia este Odrasla.” Isus Christos este odrasla sau vița lui Iehova. Nu Zorobabel din casa lui David a fost încununat, ci Iosua, preotul mare. Aceasta dovedește că casa lui David a fost numai tipică, și că „odrasla”, este urmașul direct al lui Iehova, cel mai înalt funcționar al său, și mare preot după ordinul lui Melchisedec. În anul 1911 s'a întâmplat, că Iehova a trimis din Sion pe „Odrasla” și acesta este o „Odraslă” neînsemnată în ochii domnilor pământești. El însă strălucește în Templul lui Iehova și va justifica Numele lui Iehova. Cuvintele „în locul lui” din profeție înseamnă „din Sion”, anume din organizațiunea universală a lui Iehova, din care s'a scos Isus Christos și a fost făcut Capul organizațiunii sale imperiale și crescut ca vârful ei. (Ezechiel 17:22—24) Această icoană profetică arată îndeosebi, că Isus, după ce a fost încoronat de Rege de Iehova și după ce a alungat din cer pe Satan, ca Regele încoronat, ca mare preot și judecător al Casei lui Dumnezeu, trebuie să vină la Templul lui Iehova. Atunci aduce pe cei credincioși în Templu și îi pregătește, ca să ia parte la opera justificării Numelui lui Iehova. Acești martori ai lui Iehova preumbriți de cei trei bărbați, trebuie să transmită mărturia altor oameni din lume și chiar aceasta este ceea ce fac ei în prezent.

²⁰ Zorobabel și Iosua în antitip au închipuit pe una și aceeași persoană, anume pe Christos Isus, care este un „Preot pe tronul său”, și ocupă slujba preumbrită de Melchisedec. (Evrei 7:1) „Da, El va zidi Templul Domnului, va purta slava, va ședea și va stăpâni pe scaunul Lui de domnie, și sfat de pace va fi între ei amândoi.” (Zah. 6:13) Ca Ziditor al Templului este îmbrăcat cu măiestrate, cinste și slavă, și asupra lui zace însărcinarea și răspunderea, ca mare Justificator al Numelui Tatălui său. „Pe El se va sprijini toată slava casei Tatălui său... și va fi un scaun de slavă pentru casa Tatălui său” (Isaia 22:21, 23) Christos Isus îmbracă ambele slujbe ca Rege și Preot, și între amândoi nu există nici un conflict; pentru aceea stă scris: „Și sfat de pace va fi între ei amândoi”. Sfatul sau scopul alor amândouă slujbe este pace. Ca preot jertfitor este El calea pentru oameni, de a câștiga pace cu Dumnezeu. (Efes. 2:14) El împlineste opera de împăcare în cer, ca un preot regal; El domnește ca Regele lui Dumnezeu și nimicește pe Satan și organizațiunea lui, cari atât timp lung au lucrat ca turburători ai păcii; și El va aduce

„Pace pe pământ și bună învoire între oameni”. El este „Împăratul Salemului”, ce înseamnă „Împăratul Păcii”; „il vor numi: Minunat, Sclenic... Prințul păcii”. (Isaia 9:6, 7) El este justificatorul, și va aduce la iveală pace vecinică, luptându-se pentru aceasta.

²¹ Din aurul și argintul adus ca dar, Zaharia a făcut o cunună pentru preotul mare, care a servit spre amintirea credincioșiei și devotamentului fondatorilor. „Cununa va fi pentru Iehem (alt nume pentru Haldai), Tobia și Iedaia, și pentru Hen (Iosia, fiul lui Tefania, ca o aducere aminte în Templul Domnului.” (Zah. 6:14) Acești bărbați și-au demonstrat credincioșia, întrucât ei „în ziua lucrurilor mici, când Templul abia a fost început să se rezidească, au venit din Babilon, la casa Domnului. (Hagai 2:3) Domnul a arătat aprecierea sa pentru devotamentul lor, precum și pentru devotamentul lui Iosia, a fiului lui Tefania, care și-a pus la dispoziție casa, pentru ocazia aceea. Acei bărbați închipue în icoană pe membrii rămășiței credincioase, cari pot să ia parte la cinstea, pe care Iehova i-a demonstrat, și pentru cari credincioși, El păstrează o „cunună a neprihănirii”. (2. Tim. 4:8) Ei primesc însă cununa aceasta, când se va arăta Păstorul cel mare (1. Petru 5:1—4) Ei trebuie să continue în credincioșie și să aibă grije, ca nimeni să nu le ia cununa. Aceasta va fi „spre amintire în Casa lui Iehova”. Din aceasta se evidențiază, că acești patru bărbați numiți prin aprobare vor fi cinstiți în Sanctuarul lui Iehova; și aceasta arată, că rămășița este adunată acuma sub Christos în Templu și că cei din rămășiță în același timp sunt moștenitorii Împărăției și comuștenitori ai lui Christos Isus. Toate acestea se ilustrează prin cunună.

²² Lucrul acestor bărbați nu s'a sfârșit cu contribuția lor în argint și aur. Ei trebuiau să fie martori ai încoronării lui Iosua și să audă cuvintele profetului: și apoi au trebuit să se întoarcă și să mărturisească în fața altora, ce au văzut. Aceasta arată, că cei din rămășiță, pe cari îi preumbriră cei trei bărbați, trebuie să între în lucrul de mărturie și să pună mărturie înaintea altora, după ce au fost luminați; aceasta se întărește de următoarele cuvinte finale a profeției. „Cei ce sunt departe vor veni și vor lucra la Templul Domnului; și veți ști astfel că Domnul oștirilor m'a trimis la voi. Lucrul acesta se va întâmpla, dacă veți asculta cu tot dinadinsul glasul Domnului, Dumnezeului vostru.” (Zah. 6:15) Cei de departe sunt accia, cari după a doua revărsare a spiritului sfânt au fost primiți în Templu, și cărora le pun mărturia cei din clasa Templului. (Isaia 43:6, 7; Psalm 147:2; Matei 21:31) Cei adunați astfel vin înainte și se ocupă cu lucrul Templului. Ei împlinesc locurile altora, cari ar fi putut să facă parte din Templu și au luat parte la lucrarea Ilie, cari însă au devenit nepăsători, s'au polenit în piatră și de atunci au vorbit tot de dezvoltare de caracter, și au fost puși la o parte. În Ierusalim se aflau unii, cari au crezut, că a sosit timpul pentru dânsii să locuiască în

case bine căptușite, dar lucrarea Templului s'o lase pustie. (Hag. 1:1) Aceștia au preumbrat pe aceia, cari s'au declarat mulțumiți cu aceea, ce a dat Domnul înainte de venirea Lui la Templu; și cari au pierdut ocazia de a avea un loc în serviciul Templului. Pentru aceasta în locul lor au venit „cei din depărtări” și ei se bucură de privilegiul binecuvântat, de a putea servi în Templu. Cei din urmă sunt ilustrați deosebi de Estera și Rut.

Faptul, că Iehova în armonie cu profeția lui Zaharia s'a îngrijit de toate cele de lipsă pentru zidirea Templului, dovedește, că Zaharia a fost un profet adevărat trimis de Dumnezeu. Astfel și-a justificat Iehova atunci Cuvântul său, și în timpul prezent justifică El pe martorii Lui înaintea „Crestinătății”, și în felul acesta au ei parte la justificarea Numelui lui Iehova. Martorii lui Iehova să nu-și bată capul, când și cum se vor împlini multe lucruri promise. Dacă ei țin ceea ce le-a dat Domnul, vor vedea împlinirea scopului lui Dumnezeu. „Lucrul acesta se va întâmpla, dacă veți asculta cu tot dinadinsul glasul Domnului, Dumnezeului vostru.” Aceasta înseamnă, că rămășița trebuie să facă cu sârguință și cu toată puterea sa, lucrul pe care i l-a încredințat Iehova, fără să țină seamă de ceea ce ar face alții. Templul la timpul său va fi terminat și Numele lui Iehova va fi justificat; totuși din partea acelor cari se află în Templu se pretinde, ca să demonstreze o ascultare deplină, dacă în sfârșit dorește să ia parte la justificarea Cuvântului și a Numelui lui Iehova.

Intrebări pentru studiul berean

Alin. 1. Explică judecățile rostite aici, cari mai târziu au fost executate asupra lui Izrael. Aplică profeția la aceea, ce a reprezentat în umbră Izrael.

Alin. 2. Care este scopul lui Iehova, că descopere acum înțelesul judecăților scrise și trimite pe martorii săi pe câmp? Martorii Lui se bucură de aceasta? Cine combate lucrarea de mărturie? Cum și pentru ce fac ei aceasta? Cum se poartă credincioșii față de dușmănia aceasta?

Alin. 3. Descrie vedenia următoare a lui Zaharia. Ce a conținut raportul scris pe sul? Ce reprezintă măsurile sulului?

Alin. 4—5. Pentru ce se spune, „Acesta este blestemul”? În ce timp a început să pătrundă blestemul? Cum s'a întâmplat? Pentru ce în acest timp? Arată cu ajutorul altor texte scripturale înțelesul cuvintelor „orice hoț” și „oricine jură strâmb”. La cine își găsește aplicare profeția?

Alin. 6. La cine se referă versul 4?

Alin. 7—9. Explică versul 5 pentru a arăta, că este important pentru Zaharia, ca să vadă ce este ceea ce vine. Descrie „efa” amintită în versul 6. Ce simbolizează? Arată, cum se potrivește femeia văzută în ea asupra profeției. Ce înseamnă cuvintele ingerului: „Acesta este nelegiuirea”? Ce exprimă procedurile ce urmează după aceasta?

Alin. 10—11. Ce însemnează „cele două femei” amin-

tite în versul 9? Arată că un astfel de semn de cunoaștere este în armonie cu alte texte, cari se referă la culegerea afară a celor nelegiuși. Arată prin alte texte, ce vrea să spună profetic în raport că în această vedenie, „cele două femei”, au dus pe femeia din efa în țara Șinear, ca să-i zidească acolo o casă, și s'o pună acolo jos.

Alin. 12—13. Cum a apărut deja Iehova ca Dumnezeu bătăliei cu privire la lupta finală? Ce a văzut profetul în vedenia lui cea dintâi? Ce a văzut el în vedenia raportată în Cap. 6:1? Explică simbolul carălor și a celor doi munți de aramă. Citează alte texte, care descriu lupta și pe războinicii cei mai importanți din ele.

Alin. 14—15. Ce se arată prin orânduirea indicată în Cap. 6:2,3? Cum este a se înțelege explicarea ingerului, de ceea ce a văzut profetul în vedenia lui?

Alin. 16—17. Arată, dacă profeția aceasta se referă la propriul Babilon. Ce se vede în limbajul profeției, că caii negrii pornesc spre țara nordului, și caii cei albi după ei? Ce este important în cuvintele pe mai departe „cei bălțați s'au îndreptat spre țara de miază-zi”?

Alin. 18. Arată că profeția în versul 7 este în curs de împlinire.

Alin. 19. Explică cuvintele: „Iată că cei ce se îndreptă în țara spre miază-noapte fac să se mai potolească mânia mea, în țara dela miază-noapte”.

Alin. 20—21. Față de înțelesul numelor din versul 10, arată, cum „Zaharia”, ia daruri dela cei din robie, cari au venit din Babilon și au intrat în casa lui Iosia. În ce scop s'au adunat ei acolo? Ce a fost preumbrat în aceasta?

Alin. 22. Cum a făcut „Zaharia” întru împlinirea profeției o cunună și a pus-o pe capul lui Iosua?

Alin. 23. Pentru ce a trebuit profetul să procedeze cum se raportează în versul 10, și să execute îndrăgăniile, cari sunt indicate în versurile 11 și 12? „Un om, al cărui nume este Odrasla”; explică cu referire la „Odrasla” cum și când al cuvintelor „va odrăslî din locul lui” și el „va zidi Templul lui Iehova”. În ce scop se întâmplă lucrurile acestea?

Alin. 24. Pe cine închipue Zorobabel și Iosua? Intrucât? Arată împlinirea profeției (Isaia 22:23,24) cu privire la slava, care trebuie să fie asupra Lui. Ce se înțelege prin aceea, că „sfat de pace va fi între ei amândoi”?

Alin. 25—26. Pentru ce au fost răsplătiți oamenii amintiți în versul 14 în felul acesta? Pentru ce au trebuit oamenii aceștia, după ce au contribuit cu aur și argint, să mai fie martori ai încoronării lui Iosua? Cum și-a avut împlinirea profeția aceasta?

Alin. 27. Cum putem noi ști, că Zaharia a fost un profet credincios, trimis dela Domnul? Ce învățătură se cuprinde în aceasta pentru martorii lui Iehova în timpul prezent? Cum accentuiază Iehova starea, pe care toți trebuie s'o ajungă, dacă dorește să rămână în Templu? Ce aplicare deosebită cade pe vremea aceasta? Pentru ce este acesta un așa mare privilegiu?

(W. T. din 1 Septembrie 1933)

SOLUL LUI IEHOVA

DEODATA va veni la Templul său solul (îngerul) legământului". Aceasta este expresiunea cea mai marcantă în ultima carte a Testamentului Vechiu a scrierilor ebraice. Care este înțelesul ei?

(Venit-a solul legământului la Templul său? Și în ce relație stă venirea Lui cu întemeierea Impărăției lui Dumnezeu pe pământ?)

Una din momentele întemeierii Impărăției de dreptate a lui Dumnezeu, este venirea lui Christos la Templul său. Solomon, împăratul pașnic și renumit al lui Izrael, care era un tip al lui Christos, a zidit un Templu lui Iehova. Templul acesta a fost zidit din pietre și a preumbrat pe Templul lui Dumnezeu, care nu este zidit cu mâni de om. Aceia pe cari Dumnezeu i-a uns, și cari se dovedesc credincioși față de El, constituiesc Templul său, pe care-l folosește pentru scopurile sale hotărâte. Templul său nu are nici o comunitate cu organizațiunea lui Satan, și în nici un chip nu face parte din ea. „Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu”. „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeu lor, și ei vor fi poporul meu.” (2. Cor. 6:16) „Căci prin El și unii și alții avem intrare la Tatăl, într'un duh. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.” — Efeseni 2:18, 22.

Capul sau piatra de unghi a Templului lui Dumnezeu este Christos Isus; și tovarășii Lui se numesc pietre vii. (Isaia 28:16; 1. Petru 2:5-8; Evrei 3:6) Christos Isus este solul lui Iehova și acela, de care se slujește pentru zidirea Templului spiritual al lui Dumnezeu. Dumnezeu spune următoarele prin profetul său: „Iată, voi trimite pe solul meu; el va pregăti calea înaintea mea, și deodată va intra în Templul său Domnul pe care-l căutați: Solul legământului pe care-l doriți: iată, că vine, zice Domnul oștirilor.” — Malachi 3:1.

Isus a declarat urmașilor săi că după anumite pregătiri se va întoarce la dânsii și-i va lua cu sine. (Ioan 14:3; Profeția de sus a lui Malachi arată, cum Christos Isus, Solul pregătește drumul, și apoi vine la Templul său; și că venirea Lui aduce mare bucurie clasei Templului. Una din titlurile Domnului Isus este „mire”, și tovarășii Lui în Impărăția sa se numesc „mireasă”. Natural că membrii clasei miresei erau plini de bucurie cu ocazia venirii mirelui. Pavel declară, că venirea Domnului la Templul său, va fi plăcută aceluia, cari vor lua parte împreună cu El la împărăția Lui de dreptate. (2. Tim. 4:8) Aceasta înseamnă, că toți urmașii lui Christos Isus, unși într'adevăr, cari îl iubesc cu sinceritate, vor sălta de bucurie îndată ce vor fi observat prezența Lui în Templu.

Isus adeseori a vorbit în parabole despre Impărăție. O parabolă este o explicație secretă, dată în forma unei profeții, care numai la timpul său hotărât, anume la timpul împlinirii ei, poate să

fie înțeleasă. Dacă Isus în parabole a vorbit către ucenicii Lui, prin aceasta a avut de scop, ca urmașii Lui adevărați să priceapă parabolele acestea după împlinirea lor; și pentruca prin priceperea și credința lor și bucuria lor să se înmulțească. Când El a vorbit despre timpul sfârșitului lumii, când își va lua puterea și va începe să domnească și a declarat care va fi dovada acestor lucruri, dădu Isus o parabolă despre fecioare. El a zis: „Atunci Impărăția cerurilor se va semăna cu zece fecioare, cari și-au luat candelile, și au ieșit în întâmpinarea mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite, și cinci înțelepte.” — Matei 25:1, 2.

Numărul zece este un simbol al plinătății și închipue pe toate fecioarele. Astfel cele „zece fecioare” ilustrează pe toți cei consacrați, născuți de spirit și chemați. Aici se arată două clase, clasa înțeleaptă și clasa nebună. „Înțelepții” sunt oameni, cari cunoștințele lor le folosesc amăsurat regulilor lui Dumnezeu și cu bucurie se consacreză serviciului întru înmulțirea intereselor Impărăției incredințate lor. Pentru unii ca aceștia Impărăția lui Dumnezeu este totul, și toate lucrurile vieții lor le subordonează acestei Impărății și intereselor sale. (Prov. 3:5; 13:1; Matei 6:33) Fecioarele „nebune” sunt oameni, cari cu toată s'au declarat gata să facă voia lui Dumnezeu, și cari doresc după binecuvântările Domnului, dar în acelaș timp doresc să placă lumii; și în urma egoismului lor neglijează ca să-și împlinească cu credincioșie datorințele lor cu privire la interesele Impărăției. Secole de-a rândul au privit cu așteptare creștinii la întoarcerea Domnului, pe care le-a promis-o. Ei sunt arătați în parabolă, cum ies întru întâmpinarea Lui. Parabola arată, că toate fecioarele iau cu sine candelile lor. Fecioarele înțelepte luară cu sine ulei în candelile lor, dar fecioarele nebune nu au avut ulei. O „candelă” în Sfânta Scriptură este folosită ca simbolul Cuvântului lui Dumnezeu, a adevărului, pânăcând „uleiul” este un simbol al bucuriei și voioșiei. (Psalm 119:105; 23:5; Ebrei 1:9. Toți creștinii au avut Bibliile lor, și au și învățat ceva din ea, dar numai înțelepții au înțeles-o și au privit cu așteptare întemeierea Impărăției. Fecioarele înțelepte erau pline de plăceri, când a sosit la dânsle mirele, și în cuvintele parabolei au strigat cu bucurie: „Iată, mirele!” (Matei 25:6) Această parabolă despre fecioare ilustrează venirea Domnului la Templul său.

Dumnezeu a voit ca timpul venirii la Templul său să fie stabilit prin dovezi de împrejurări și El a dat dovezile referitoare la aceasta. I-a plăcut lui Dumnezeu, ca să lase să aibă loc pe timpul revenirii Domnului niște împrejurări, cari să corespundă cu evenimentele întâmplale la prima venire a sa. Aceste paralele fac posibil cercetătorului, ca să stabilească timpul împlinirii profeției; și apropierea evenimentelor în legătură cu ea, ne dă apoi o clară înțelegere a profeției. Ungerea lui

Isus a urmat în anul 29 după Christos, și după aceasta imediat a intrat în slujba sa. Cu trei ani și jumătate mai târziu Isus a intrat călare în Ierusalim, s'a prezentat iudeilor în calitate de rege lor, și îndată după aceea a intrat în Templu și a început să-l curățească. (Matei 21:1--13) În anul 1914 însă Isus Christos, în ascultarea poruncii lui Dumnezeu, s'a ridicat ca preot după ordinul lui Melchisedec și a început opera întemeierii Impărăției. Exact la trei ani și jumătate mai târziu, anume în primavara anului 1918 a venit Isus la Templul său și a început, ca să-l curățească. Clasa fecioarelor înțelepte a recunoscut îndată după aceea, împlinirea profeției acesteia, și bucuria ei a fost mare. Deci faptele arată că parabola despre fecioare a început să se împlinească la venirea Domnului în Templul său în anul 1918.

Scopul venirii sale la Templu este, cum arată Sfânta Scriptură, practicarea judecării. „Domnul este în Templul Lui cel sfânt. Domnul își are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc, și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor. Domnul cercă pe cel neprihănit, dar urește pe cel rău și pe cel ce iubește silnicia” (Psalm 11:4,5) Judecata aceasta trebuie să înceapă dela casa lui Dumnezeu, adică cu urmașii lui Christos, prin urmare aceasta reprezintă și probele înfocate amintite de profetul Malachi. (Mal. 3:2,3) Pavel descrie ziua aceasta, ca un timp când lucrul fiecăruia va fi încercat prin foc. (1. Cor. 3:12-15) Timpul acesta se mai indică prin despărțirea acelor care cu adevărat sunt devotați Domnului de către aceia, cari numai cu jumătate inimă îl servesc. — Matei 13:24—30, 37—40.

Faptele arată, că în împlinirea acestor profeții începând dela primăvara anului 1918 a venit o mare încercare asupra poporului lui Dumnezeu, și că în acel timp mulți au fost persecutați, când unii au stat tare cu credință, până când alții au căzut. De fapt a fost o încercare față de Domnul Dumnezeu. Deatunci curățirea Templului a continuat, și mulți au căzut, timp ce alții au pășit în locul lor și au trecut proba. Credincioșii s'au bucurat în experiențele, pe cari Dumnezeu a lăsat să vie asupra lor. Această curățire a clasei Templului, adică a celor devotați lui Dumnezeu s'a ilustrat și prin profetul Isaia. (Isaia 6:1--9) Este o împlinire a acestei profeții, că în scurt după 1918, cei cu adevărat consacrați lui Dumnezeu s'au trezit la cunoștința privilegiilor lor.

După aceasta a urmat judecata organizațiilor indicate ca „creștine”. Războiul mondial și evenimentele ce-i urmară, dădură tuturor cercetărilor Scripturii dovadă îndestulitoare, că a sosit timpul pentru întemeierea Impărăției lui Dumnezeu. Mulți preoți au văzut aceasta și au recunoscut adevărul referitor. Cu aceasta au fost prinși într'un clește mare. Ei erau prea lacomi, ca să strălucească înaintea altora. Ei erau exact ca antitipul lor fariseii. Ei au dorit ca să aibă loc întemeierea Impărăției dar cu o scenă de priveliște pe care să fie ei văzuți în lumina artificială multicoloră. Pentru a-

ceasta au luat-o înaintea Domnului, s'au asociat cu organizațiunea Diavolului, numită Liga Națiunilor, și au caracterizat-o pe aceasta ca reprezentanța Impărăției lui Dumnezeu de pe pământ.

Din experiențele bogate în încercări, cari au început în 1918 și deatunci au continuat, a ieșit la iveală clasa „fecioarelor înțelepte”; aceștia sunt creștinii supuși și credincioși Domnului, cari în mijlocul tuturor probelor, pe cari a lăsat Domnul să vie asupra lor și în toate împrejurările erau plini de bucurie. În noaptea întunecoasă, ilustrată prin miezul nopții, au observat pe mire, și au strigat: „Iată, mirele!”

O dovadă pe mai departe pentru înaintarea întemeierii Impărăției lui Dumnezeu avem în parabola pe care a dat-o Isus învățăcelilor săi despre mine și talanți. În parabola despre mine, Isus s'a reprezentat pe sine, întrucât a zis: „Un om de neam mare s'a dus într'o țară depărtată, ca să-și ia o împărăție, și apoi să se întoarcă.” Înainte de plecarea sa a încredințat celor zece servi ai Lui zece mine (poli), sfătuindu-i ca până la întoarcerea lui să le folosească cu înțelepciune. „Zece este un simbol al plinătății; astfel cei „zece servi” închipuie pe toți cei chemați ai lui Dumnezeu, și cele „zece mine”, toate interesele Impărăției încredințate servilor în timpul absenței Domnului Isus. El s'a întors ca să facă socoteală cu toți servii Lui; și aceasta închipuie venirea sa la Templul său în anul 1918. Parabola arată că o parte a servilor se va dovedi credincioasă, iar cealaltă parte necredincioasă. Credincioșii vor aprecia cuvenit interesele Impărăției încredințate lor și cu credincioșie vor reprezenta pe Domnul; până când ceilalți vor fi nepăsători sau neglijenți. Când vine, ca să facă socoteală cu dânsii, răsplătește după merit pe cei credincioși și pedepsește pe cei necredincioși. Învățătura cea mai importantă a parabolei este, pentru a arăta, că Domnul cu ocazia venirii sale la Templu încearcă sau face socoteală cu servii Lui și stabilește cine este credincios și cine necredincios. — Luca 19:12--26.

Isus a mai rostit o altă parabolă despre aceasta împrejurare, care asemenea dovedește, că anul 1918 este timpul venirii sale la Templu. „Atunci Impărăția cerurilor se va asemăna cu un om, care când era să plece într'o altă țară, a chemat pe servii săi și le-a încredințat averea sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, și altuia unul: fiecăruia după puterea lui și a plecat.” — Matei 25:14, 15.

În parabola aceasta „averea sa” reprezintă interesele Impărăției sau domniei sale, ceea ce este simbolizat și prin parabola indicată despre „mine”. În parabola aceasta interesele Impărăției se mai ilustrează și prin „talanți”. În parabola despre „mine” toate interesele Impărăției sunt predate în comun tuturor servilor săi; în parabola despre „talanți” dimpotrivă, fiecăruia dintre unși personal, și anume „după puterile fiecăruia”. Expresiunea „putere (capacitate)” din acel text scriptural arată măsura de subordonare și devotație credincios față de Dumnezeu, ce se va deosebi prin

măsura spiritului Domnului. Cu cât mai mult se umple cineva cu spiritul Domnului, cu atât mai mare este capacitatea lui și cu atât mai mare credincioșie reprezintă interesele Domnului. Interesele Impărăției reprezentate în parabolă prin „avuția sa” și „talantii” săi, și pe mai departe spiritul Domnului sau devotamentul iubitor reprezentat prin „putere” dau ocazie creștinului ca să-și dovedească supunerea și credincioșia față de Domnul. Dacă Domnul se întoarce și face socoteală nu răsplătește pe nimeni pentru oareșcare folos, pe care l-ar fi adus cineva lui Dumnezeu. Nici un om, indiferent de cece ar putea săvârși, nu poate să aducă Domnului nici un folos. (Luca 17:10) Urmașii Lui sunt lăudați numai pentru credincioșia lor. Către aceia, pe cari îi găsește credincioși întru îngrijirea intereselor sale, spune: „Bine serv bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.” (Matei 25:23) Aceasta arată, că credincioșii sau cei bineplăcuți Domnului intră în bucuria Domnului, în vreme ce se găsește încă pe pământ, și că aceasta este răsplata lor pentru devotamentul lor desinteresat pentru cauza Domnului. Parabola arată mai departe, că celui necredincios i se ia talantul, anume interesele în legătură cu Impărăția, și se dă acelorora, cari s’au dovedit credincioși. — Matei 25:28, 29.

• Aceste parabole arată, că Domnul cu ce măsură măsoară pe toți aceia, cari au intrat într’un

legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, și că cu această măsură constată că cine sunt aceia cari formează clasa Templului sau pe membrii credincioși, a lui Christos de pe pământ. (Apoc 11:1) Aceasta este o lucrare ce trebuie să se facă de Domnul la venirea sa la Templul său. Pe cine Domnul îl găsește ca devotal cu credincioșie Lui care față de interesele Impărăției toate celelalte le lasă la o parte, pe acela îl aprobă; și pe toți aceștia la un loc îi caracterizează ca pe „servul înțelept și credincios”; dela acel timp începe să credințezează El acestui „serv credincios și înțelept” întreaga avuție a sa, anume toate interesele Impărăției sale de pe pământ. Despre acest serv stă scris: „Adevărat vă spun, că îl va pune peste toate averile sale.” (Matei 24:15—17) Contrar acesteia, amintește Scriptura despre o altă clasă, numită „serv rău”, care se compune din aceia, cari i-au dispăcut Domnului, deoarece ei nu au dovedit nici o apreciere dreaptă față de Impărăția lui Dumnezeu.

Parabolele despre „fecioare”, despre „mine”, despre „talantii” și descoperirea „servului credincios și înțelept” toate s’au împlinit pe timpul venirii Domnului la Templul său. Ele ilustrează o operă de încercare, probă și a deosebirii celor credincioși, în cursul timpului când înaintează opera întemeierii Guvernului de dreptate.

(W. T. din 1 Septembrie 1933)

IOV, SERVUL LUI IEHOVA

CARTEA Iov, una din cele mai vechi cărți a Bibliei, era până acuma acoperită dinaintea priceperii tuturor acelorora cari au citit scenele sale marcante dar interesante; acuma însă apare în cadran și demonstrare potrivită, ca o descoperire a unei părți a scopului măreț al lui Iehova, a Dumnezeului Celui viu. Mesajul său aduce pentru popoarele suferinde și nedumerire o lumină mângâietoare și înprospătătoare.

Iehova este cel mai mare regisor de film. El lasă să se întâmple că și oameni aranjează filme; și aceștia adeseori își închipue că lucrul lor i-a făcut mari. Dar ei nu sunt cei ce se țin a fi. Deja la începutul istoriei omenești a folosit Iehova oameni, cari au procedat amăsurat scopurilor sale desăvârșite, și prin procedurile lor a lăsat ca să se preumbreze zilele viitoare ale mântuirii și restatornicirii la viață. Acești oameni au dorit tare ca să priceapă înțelesul procedurilor lor, dar natural că înțelegerea aceasta nu au obținut-o, deoarece nu era nici voința lui Dumnezeu, dar nu era nici timpul stabilit pentru a pricepe aceasta. Mulți dintre oamenii folosiți astfel de Dumnezeu, au avut credință în Dumnezeu, și El le va răsplăti credința la timpul său. Chiar și îngerii din ceruri au dorit, ca să priceapă lucrurile acestea; Dumnezeu însă a păstrat înțelesul acestor taine pentru aceia, cari vor trăi pe

pământ la timpul hotărât pentru aceasta, și cari îi vor fi devoțați cu credincioșie.

Intre icoanele mari întocmite, cari sunt tratate în Biblie, se află și istoria lui Iov. Această icoană este cu totul unică în felul ei, fără o relație directă cu celelalte cărți, și dă creaturilor învățăturile de cea mai mare importanță. Cartea ce poartă numele lui Iov numai în mică măsură a fost pricepută, cecece nici nu era cu putință înainte de timpul stabilit al lui Dumnezeu. Dacă noi tratăm cartea lui Iov în lumina profesiei împlinite și a scopului descoperit al lui Dumnezeu, atunci începe să se deschidă înaintea cercetătorului sincer al adevărului. Vorbirea folosită în Iov dă o clară ilustrație a puterii lui Dumnezeu, pentru a da omenirii viață prin restatornicire, și vestește mai departe scopul și îngrijirea lui Dumnezeu de a și face aceasta. Icoana de restatornicire nu numai la iudei se referă, ci la toate popoarele de pe pământ. Intrucât ne arată Scriptura, Iov nu era iudeu. El a trăit în afară de țara lui Izrael. El locuia în Uz, în partea ostică dela Palestina. Despre Iov stă scris: „Și omul acesta era cel mai cu vază din toți locuitorii Răsăritului.” (Iov 1:3) Aceasta pune pe Iov într-o poziție pe care numai el o ocupă și arată, că icoana lui Dumnezeu formată despre el trebuie să aibă înțelesul de primul rang.

Ceace stă scris despre Iov stărnește un interes cu atât mai mare, dacă înțelegem, că Dumnezeu l-a folosit pentru înscenarea unei icoane minunate a restatorniciei, prin ce neamul omenească va primi viață. Uz prin Aram era un urmaș al lui Șem. Astfel Iov era un urmaș lui Șem, a fiului lui Noe, și Dumnezeu a lăsat să se anunțe binecuvântări deosebite pentru Șem. (1. Moise 9:26; 10:23) „Uz” înseamnă „sfat” sau „sfătuire” ce se pare să dea de înțeles, că Uz și urmașii lui au căutat să primească sfat și cunoștință dela Iehova. Toate acestea par să indice la aceea, că Iov stătea într-o anumită relație cu Dumnezeu, și că Dumnezeu l-a folosit pentru un scop anumit.

O icoană este o parabolă a unei chestiuni reale. Reprezentarea poate să fie privită cu ochi naturali, sau poate să fie o închipuire despre ceva palpabil. Fiecă Iov a trăit de fapt, sau că istoria lui este un simbol, nu are nici o însemnătate. Raportul este descris în Cuvântul lui Dumnezeu, și este menit pentru educația omenirii. Deoarece însă Biblia cuprinde o sumedenie de dovezi, că Dumnezeu a folosit oameni pentru întocmirea icoanelor vii, ca prin aceasta să demonstreze desfășurarea scopului său pentru mântuire, astfel aceasta este o dovadă foarte tare de probabilitate, că Iov într-adevăr a trăit și a fost folosit ca o icoană vie; și mai departe, că El a avut legătură cu Dumnezeu sau a stat într-o anumită relație cu El. Despre aceea dovada este cu totul convingătoare, că Iov a trăit ceva mai târziu decât Avraam. Chiar și de mărturia altor profeți este întărit, că Iov a trăit în adevăr, și că istoria lui nu este numai o simplă parabolă. — Ezechiel 14:14, 20; Iacob 5:11.

Contrast

Intre Iov și Adam există o relație bălătoare la ochi, ce nu se poate trece cu vederea. Deosebirea între ei constă în aceea, că Adam nu și-a păstrat neprihănirea, pânăcând Iov a făcut aceasta. Adam, omul desăvârșit, era un prinț și locuia în grădina sădită la răsărit de Eden; el era în legătură cu Dumnezeu și era sfătuit de El. Iov era „mai mare decât toți fiii din răsărit” ceace l-a făcut prinț între oameni. Scriptura vorbește despre dânsul ca de un domnitor. (Iov 21:28; 31:37) El a trăit în țara Uz, ce înseamnă că stătea în legătură cu Dumnezeu, sau că a primit sfat dela El.

Dumnezeu a creat pe Adam desăvârșit, și a fost voința Creatorului ca creatura lui să-l adoare. Dimpotrivă era opera Diavolului ca să înstreineze pe Adam dela Dumnezeu. Diavolul din motive egoiste a apucat calea aceasta. Iehova nu a îngăduit pe Adam cu astfel de scut, ca să-l facă neviolabil față de uneltirile lui Lucifer; ci a îngăduit ca Adam să fie expus încercărilor, pentru ca astfel să-l examineze.

Despre Iov stă scris: „Și omul acesta era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu și se abătea dela rău.” Cu toatăcă organis-

mul lui era imperfect, și nu avea drept la viață. cu toate acestea inima lui era curată față de Dumnezeu și pentru aceasta l-a făcut Dumnezeu desăvârșit. Deoarece Dumnezeu privește în inima sau motivul procedurilor omului, astfel numai din aceste puncte de vedere a și judecat pe Iov. „Domnul nu se uită la ce este omul; omul se uită la creace izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă.” (1. Sam 16:7) Inima lui Iov era umilită față de Domnul Dumnezeu, și el s'a temut de Dumnezeu cu o frică adevărată sau după voința lui Dumnezeu. (Iov 23:15—17) Pentru aceea a trecut Iov în ochii lui Dumnezeu, din pricina inimii sale sincere și curate, ca un om desăvârșit. Adam în adevăr a fost desăvârșit în Eden; Iov însă a fost socotit desăvârșit; și astfel între amândoi a existat o anumită concordanță în privința aceasta. Prințul Adam era un om bogat. El a avut o femeie, pe care i-a dat-o Dumnezeu; și înaintea lui era nădejdea de a umplea pământul cu un neam desăvârșit de fii și fete. El era tatăl familiei omenești. Lui s'a dat domnia peste toate creaturile vii, peste animalele și pasările de pe pământ. — 1. Moise 1:26 și 2:19.

Iov pe timpul său era un domnitor între oameni (Iov 29:25) Bogăția și vaza lui erau între altele motivele, pentruce a fost cel mai mare dintre toți fiii Răsăritului. Dumnezeu folosește ilustrațiuni sau simbole în icoanele vii formate de El. Numărul este un număr simbolic și reprezintă o plină-tate a tot cuprinzătoare. Deci oricare multiplicare a numărului zece va reprezenta așadar aceeași idee. Cu privire la aceasta este interesant și important, a ținea seama de bogăția lui Iov, pentrucă în aceasta se va putea observa o concordanță cu prințul Adam. Iov avu șapte fii și trei fete, în total zece copii. Totalul copiilor săi poate așadar foarte bine să reprezinte pe toți urmașii lui Adam, sau cu alte cuvinte întreaga familie omenească. Iov a avut 7000 de oi și 3000 cămile, în total 10.000 de animale. În afară de aceasta a avut 500 pe-rechi de boi și 500 măgărițe. (Iov 1:3) Din aceasta rezultă, că poziția lui între oameni și bogăția lui cea mare l-au făcut de cel mai mare om din vremea aceea. Când i s'a făcut parte de restatornicie, i-a fost înapoiat tot ce a pierdut, ba chiar și mai mult; și aceasta este o dovadă pe mai departe, că Iov a fost folosit de Dumnezeu, ca să facă o icoană vie despre cursul vieții omului și cum se va face omului parte de răscumpărare și restatornicie.

Adam putea să fie cu totul devotat lui Dumnezeu, întrucât pentru el ca om desăvârșit aceasta era o simplă datorie. Iov a fost devotat lui Dumnezeu cu totul din voie liberă. Fiii lui Iov au aranjat într-o zi un ospăț la care au luat parte toți fii și toate fiicele sale. Devotamentul față de Dumnezeu a lui Iov reeasă din fapta lui nemijlocit după aceste ospăț. „Și dupăce treceau zilele de ospăț, Iov chema și sfințea pe fiii săi; se scula dis de dimineață și aducea pentru fiecare din ei câte o ardere de tol. Căci zicea Iov: Poate că fiii mei au păcătuit și au hulit pe

Dumnezeu în inima lor. Aşa avea Iov obicei să facă." (Iov 1:5) Faptul ca Iov a făcut aceasta „de obicei”, este o dovadă pe mai departe cât de devotat era lui Iehova.

Lucifer, indecursul timpului cât a locuit Adam în Eden, era îngrijitorul acestuia. Iehova Dumnezeu l-a numit în slujba aceasta. Dar din pricina necredincioşiei şi răscoalii lui Lucifer Dumnezeu a schimbat numele acestuia în Bălaur, Şarpe, Satan şi Diavol. Superioritatea asupra oamenilor însă nu i-a fost revocată Diavolului şi astfel şi ca Diavol a exercitat putere şi pe mai departe peste oameni. Dovada pentru aceasta se găseşte în cartea Iov precum şi în alte părţi a Sfintei Scripturi. Ce a făcut pe Lucifer să cadă şi l-a făcut Diavol, era lăcomia lui după închinarea ce i-a fost adusă lui Dumnezeu de Adam. Pentru realizarea planului său nelegiuit, s'a folosit el de Eva, femeia, pe care Dumnezeu a dat-o lui Adam; şi el a avut reuşită în intenţiile sale infame.

Diavolul a invidiat dela Domnul închinarea şi adorarea adusă de Iov Domnului. Diavolul a învinuit pe Iov că, el numai din motive egoiste îl serveşte pe Domnul. A sosit ziua când fiii lui Dumnezeu s'au prezentat înaintea Domnului Ie-

hova. Satan, Diavolul asertiv a apărut între oastea aceasta cerească. Aceasta dovedeşte că Satan era în cer şi a avut intrare în faţa lui Iehova. Satan a dorit să abată pe Iov dela Dumnezeu; şi Dumnezeu a ştiut aceasta şi-i dădu ocazia ca să încerce aceasta.

„Domnul a zis Satanei: De unde vii? Şi Satana a răspuns Domnului: Dela culmea pământului şi dela plumbarea pe care am făcut-o pe el. Domnul a zis Satanei: Ai văzut pe robul meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană şi curat la suflet, care se teme de Dumnezeu şi se abate dela rău. Şi Satana a răspuns Domnului: Oare daşceba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai îngrădit Tu pe el, casa lui şi tot ce este a lui? Ai binecuvântat lucrul mânilor lui, şi turmele lui acopăr ţara. Dar ia înlind-ţi mâna ta, şi atinge-te de tot ce are şi sunt încredinţat că te va blestema în faţă. Domnul a zis Satanei: Iată îţi dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu înlinzi mâna. Şi Satan a plecat dinaintea Domnului.” (Iov. 1:7—12) Dar învinuirile lui Satan s'au dovedit false.

W. T. din 1 Septembrie 1933.

TEXTE DE MĂRTURIE PE LUNA DECEMBRIE

„Daţi slavă lui Dumnezeu, a cărui măreţie este peste Izrael, şi a cărui putere este în ceruri”

Psalm 68:24.

Aceasta înseamnă că Iehova este mai presus de orice putere, şi că nu este alt Dumnezeu afară de El. Concluzia adevărată din cuvintele: „a cărui putere este în ceruri” este evident, că marea manifestare a puterii lui Iehova va avea loc în cerul acoperit cu nori, şi va fi văzută de toate creaturile... Norii închipue prezenţa Domnului. Iehova va fi de faţă în Armaghedon, unde va fi reprezentat indeosebi de Christos Isus, comandantul său suprem. Armaghedonul trebuie şi va fi de necesitate o manifestare de acel fel a puterii dumnezeieşti, încât întreaga creaţiune va putea vedea şi şti, că Iehova Dumnezeu este acela, care face lucrurile aceste minunate şi admirabile. Prezenţa Domnului se va arăta în norii cerului în timpul infricoşat al străntorării şi toţi ochii din lume vor vedea, şi toate seminţiile de pe pământ se vor tăngui pentru aceasta.

„Vor locui liniştiţi în ea, când îmi voi împlini judecăţile împotriva tuturor celor ce-i înconjoară şi-i dispreţuesc. Şi vor şti că Eu sunt Iehova, Dumnezeul lor”. Ezechil 28:26.

Dela 1919 judecăţile lui Iehova sunt vestite asupra dispreţuitorilor poporului său şi a împără-

ţiei sale. Dumnezeu a adunat pe poporul său uns în „patria” lor, adică în organizaţiunea dumnezeiască, pentruca să fie în siguranţă. În timp ce vestese mesajul Împărăţiei, şi transmit sentinţa sa asupra naţiunilor duşmănoase. Unii din rămaşişii poate să mai fie folosiţi pentru o împlinire pe mai departe a profeţiei acesteia. Ei ştiu deja acum, că ei locuiesc acum liniştiţi în organizaţiunea sa, că binecuvântările sale profetice sunt sigure, şi că ei se pot baza pe veracitatea lor. Aceasta este acum în ochii acestor credincioşi o justificare a N numelui lui Dumnezeu; ei ştiu acum că sunt servii lui Iehova, a singurului adevărat Dumnezeu.

„Pe ea nu va fi nici un leu, şi nici o fiară sălbatică nu va apuca pe ea, nici nu va fi întâlnită pe ea, ci cei răscumpăraţi vor umbla pe ea.”

Isaia 35: 99.

Înainte de venirea Domnului la Templul lui Iehova şi înainte de ce şi-a adunat la sine pe urmaşii lui credincioşi, erau izbiţi în dreapta şi stânga de cei necuraţi, şi silii ca să ţină legături cu cei necuraţi. Între aceştia erau cei egoişti şi trufaşi cari au dorit să strălucească şi din pricina stării rele a inimii lor nu erau curaţi în ochii Domnului. Când Christos a venit la Templu şi a strâns la sine pe poporul lui Dumnezeu, au fost aduşi în locul de adăpost a Celui Prea Înalt,

și lor le-a promis Domnul: „Vei pași peste lei și peste napârce, și vei călca peste pui de lei și peste șerpi.” (Psalm 91.13) Rămășița are parte de scutul lui Iehova Veghind asupra propășirii tuturor aceloră, cari umblă pe calea înaltă, spune Domnul: „Pe ea nu va fi nici un leu (Diavolul sau reprezentanții lui), și nici o fiară sălbatcă (organizațiunea diavolească) nu va apuca pe ea.”

„Și neamurnile vor ști, că Eu sunt Domnul, care sfințește pe Izrael, când Locașul meu cel sfânt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor.”
Ezechil 37: 28.

Iehova va sfinți clasa servului credincios pentru sine și pentru serviciul său; și clasa „servului” este cuprins în rămășiță, care constituie poporul pentru numele său, pentru totdeauna va sfinții Numele lui Iehova. Popoarelor de pe pământ trebuie să li se descopere, că Iehova are un popor pe pământ, care nu se justifică înaintea oamenilor din pricina atitudinii sale pentru El, și care nici nu se rușinează și nici nu ezită să poarte Numele său și Numele Împăratului său iubit și să-l mărturisească, ci căruia îi este o plăcere să fie totdeauna devolat lui Dumnezeu și să vestească neincetat virtutea Lui. Este probabil că Iehova în cursul războiului Armagedonului va da în știre tare hotărît, că El stă pentru poporul său de rămășiță, pe care a pus Numele său și pe cari i-a făcut de martori ai Lui. Națiunile, cuprinzând pe toți dușmanii lui Dumnezeu, vor fi folosite în scopul ca să cunoască, că Iehova este Dumnezeu, și că a ales pe poporul acesta pentru sine.

„Și vor ști că Eu sunt Iehova, Dumnezeul lor, care-i lăsasem să fie luați prinși de război între neamuri, și care-i strâng iarăși între țara lor: nu voi mai lăsa pe nici unul dintre ei acolo”
Ezechil 39: 28

Cei ce se mărturisesc ca poporul lui Dumnezeu, în cursul războiului mondial erau supuși organizațiunei dușmane, nu doară că Dumnezeul lor ar fi fost numai un Mit (un zeu din mitologie), sau că ar fi fost prea slab, ca să se măsoare cu dușmanul, ci pentru aceea iudeosebi, pentru că aceia, cari vor forma pe „turma mare” nu au luat o poziție hotărîtă de partea lui Iehova. Din pricina aceasta trebuie să fie siliți să treacă prin strâmtorare, să cadă și să fie luați prinsoueri. Toți trebuie să ajungă la cunoștința că Dumnezeu a îngădui să se întâmple aceasta, că turma mare a plecat în robie, și că apoi din pricina Numei lui Iehova mare, i-a eliberat. Vor cunoaște ei și aceia, că călcarea în picioare a clasei Sanctuarului în cursul războiului mondial și eliberarea lor ce a urmat după aceea, a fost sub îngrijirea lui Dumnezeu, pentru că Numele său să fie dat în știre și justificat.

CETAȚUIE DE OCROTIRE

133

În Sion pe stâncă stând,
Sun învingerea Lui
Ascuns în al Său locaș,
Cânt laudă Regelui.

Corul:

El mie scutire,
Putere mare!
Cetate mare 'mi este El
În El mă încred.

2

Chiar de mugește marea,
Și nori grei s'adună,
Sunt ocrotit cu totul,
Cetatea-mi sigură.

3

Turnul cetăței mele
Nici când nu se mișcă
Inverșunatul Satan
Acolo nu intră.

IN TOT LOCUL CU EL

183

Alt. 161, 280

Ce simț fericit e Doamne
Ducă-mă calea ori unde,
În tot locul Tu prezent ești
În cer, pe pământ și mare.

2

De ar alege inima
Liniște nici când n'ar afla;
Cu El orice loc ni-e casă
Că harul Său ni-e patria.

3

Numai întreb când și unde
Ci după cum El rândue
Te servesc pe Tine Doamne
Că'n tot locul ești cu mine.

4

Că îngrozitor ar fi de
Ceva de Tin' m'ar despărții;
Nu e teren și nici stare,
Unde puterea Ta n'ar fi.